

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 5 lutego 2024 r.

DNR-5.720.1.2024.KS

DECYZJA NR DNR-5/2/2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 i 803) w związku z art. 33a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 2 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy ABISAL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Zabrze z 29 grudnia 2023 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/49/2023 z 13 grudnia 2023 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Przebieg postępowania

W dniu 5 września 2023 r. w unijnym systemie szybkiej wymiany informacji na temat produktów niebezpiecznych Safety Gate RAPEX, dalej jako „system Safety Gate RAPEX”, została opublikowana notyfikacja szwedzkiego organu nadzoru rynku dotycząca produktów: YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS (numer notyfikacji A12/02076/23 (SE/04409/23)).¹ Z notyfikacji wynika, że produkty stwarzają poważne zagrożenie dla zdrowia z powodu nadmiernego stężenia krótkołańcuchowych

---

¹ <https://ec.europa.eu/safety-gate-alerts/screen/webReport/alertDetail/10009731?lang=en>

chlorowanych parafin (SCCP). Produkty zostały oznaczone znakiem „HMS fitness”, a jako ich importera wskazano ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Bytomiu (obecna siedziba - Zabrze).

Przeprowadzone przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej jako „Prezes UOKiK” lub „organ nadzoru”, rozeznanie ujawniło, że 6 września 2023 r. na swojej stronie internetowej <https://abisal.pl/aktualnosci/oswiadczenie-dot-ym04-mint-i-turquoise-1> przedsiębiorca zamieścił ogłoszenie, z którego wynika, że w produktach: YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS „stwierdzono nieprawidłowości i niezgodność z rozporządzeniem parlamentu europejskiego i rady dotyczące trwałych zanieczyszczeń organicznych (POP)”.

Z uwagi na powyższe Prezes UOKiK uznał, że pomimo wiedzy o tym, że ww. produkty nie są bezpieczne, przedsiębiorca ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrzu, nie przekazał Prezesowi UOKiK powiadomienia sporządzonego zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawie wzoru powiadomienia o produkcie, który nie jest bezpieczny (Dz. U. Nr 80 poz. 649), dalej jako „rozporządzenie”. Zaniechanie to stanowi naruszenie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”.

Prezes UOKiK pismem z 9 października 2023 r., powiadomił przedsiębiorcę ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrzu, dalej jako „strona postępowania”, o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr DNR-1/49/2023 z 13 grudnia 2023 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 2 oraz art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nałożył na ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrzu karę pieniężną w wysokości 15 000 zł. Decyzja została doręczona stronie postępowania 18 grudnia 2023 r.

Pismem z 29 grudnia 2023 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 5 stycznia 2024 r.) przedsiębiorca ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrzu złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/49/2023 z 13 grudnia 2023 r.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wniosła o:

1. ustalenie, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki nałożenia kary pieniężnej wynikające z art. 33a ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 ust. 2 oraz art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów;
2. ewentualnie ustalenie, że w sprawie ziściły się przesłanki z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego;

3. ewentualnie obniżenie kary pieniężnej z uwagi na jej rażące wygórowanie.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 11 stycznia 2024 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedziania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Podstawy i zakres zaskarżenia

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/49/2023 z 13 grudnia 2023 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie. Decyzja została zaskarżona w całości.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego

podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Mając na względzie powyższe ustalenia faktyczne i prawne, Prezes UOKiK zważył, co następuje.

Zarzut dotyczący braku naruszenia przepisów przez stronę postępowania.

Strona postępowania twierdzi, że na gruncie ustalonego stanu faktycznego, nie można jej przypisać odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków wynikających z art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Podstawą do nałożenia na stronę postępowania w zaskarżonej decyzji kary pieniężnej stanowił art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów; zgodnie z nim, organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta lub dystrybutora karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za niewykonanie obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy. Wskazany artykuł stanowi, że producent i dystrybutor, którzy uzyskali informację, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny, są zobowiązani powiadomić o tym niezwłocznie organ nadzoru.

Przedsiębiorca ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze jest producentem produktów: YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy

o Europejskim Obszarze Gospodarczym - działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie, bądź do niego dołączając, swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. W toku niniejszego postępowania administracyjnego przedsiębiorca przekazał faktury zakupu potwierdzające zakup produktu od chińskiego wytwórcy. Ponadto produkty były oferowane do sprzedaży pod marką ABISAL. Strona postępowania nie kwestionowała swojej roli w obrocie produktami.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strona postępowania po uzyskaniu informacji o tym, że produkty YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS nie są bezpieczne, nie przekazała niezwłocznie Prezesowi UOKiK powiadomienia sporządzonego zgodnie z wzorem stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Tym samym, strona postępowania nie wykonała jednego z podstawowych obowiązków jakie na przedsiębiorców - producentów i dystrybutorów - nakłada ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj. obowiązku powiadomienia Prezesa UOKiK o wprowadzeniu na rynek produktu, który nie jest bezpieczny. W ocenie strony postępowania, pomimo niewykonania tego obowiązku, nie zaistniały przesłanki do nałożenia na nią kary pieniężnej i nie można jej przypisać odpowiedzialności za niedopełnienie tego obowiązku, gdyż zaistniała przesłanka o której mowa w § 3 pkt 6 rozporządzenia w związku z art. 12 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Strona postępowania powołuje się w pierwszej kolejności na fakt, że *„organ nadzoru (tj. Prezes UOKiK) jest automatycznie informowany o każdorazowym wprowadzeniu do RAPEX nowej notyfikacji w zakresie ustalenia że dany produkt nie jest bezpieczny”*. Strona postępowania twierdzi, że w chwili powzięcia informacji o tym, że produkty YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS nie są bezpieczne dysponowała potwierdzeniem, że Prezes UOKiK posiada już informacje o ustaleniu, że produkty nie są bezpieczne, a informacje zawarte w systemie RAPEX *„są co do zasady zbieżne z tymi, które przekazałaby Prezesowi UOKiK Spółka w powiadomieniu”*.

Z twierdzeniem strony postępowania nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera co najmniej:

- 1) informacje umożliwiające dokładną identyfikację produktu lub partii produktów;
- 2) opis zagrożenia stwarzanego przez produkt;
- 3) informacje mogące służyć ustaleniu przebiegu obrotu produktem;
- 4) opis działań podjętych w celu zapobieżenia zagrożeniom związanym z produktem.

Art. 12 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie zawiera natomiast delegację upoważniającą Radę Ministrów do wydania rozporządzenia określającego wzór

powiadomienia oraz przypadki i rodzaje produktów, w odniesieniu do których powiadomienia nie są wymagane.

Przywołany przez stronę postępowania § 3 pkt 6 rozporządzenia określa jeden z przypadków, w których przedsiębiorca jest zwolniony z obowiązku powiadomienia Prezesa UOKiK o tym, że wprowadził na rynek produkt który nie jest bezpieczny. Zgodnie z nim, producent lub dystrybutor jest zwolniony z obowiązku powiadomienia, jeśli uzyskał potwierdzenie, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów został powiadomiony o produkcie, który nie jest bezpieczny i posiada wszystkie konieczne informacje. Do zwolnienia z obowiązku powiadomienia konieczne jest więc łączne spełnienie dwóch przesłanek. O ile zgodzić się należy ze stroną postępowania, że w dacie opublikowania notyfikacji w systemie Safety Gate RAPEX Prezes UOKiK pozyskał wiedzę o niespełnianiu wymagań przez produkty YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS, nie można uznać, że spełniona została także druga z przesłanek, tj. że jednocześnie posiadał wszystkie konieczne informacje. Należy bowiem zauważyć, że zgłoszenia do systemu Safety Gate RAPEX dokonał szwedzki dystrybutor produktów, który w ramach działań dobrowolnych zdecydował o wycofaniu produktów wprowadzonych przez siebie na rynek. Z notyfikacji wynika jednoznacznie, że podjęte przez niego działania dotyczyły tylko rynku szwedzkiego. Z oczywistych względów, przedsiębiorca ten nie mógł w powiadomieniu podać danych dotyczących dystrybucji w pozostałych krajach, w tym - w Polsce. Z tych samych względów, zgłoszenie to nie zawiera także informacji o działaniach podjętych przez stronę postępowania wobec produktów wprowadzonych na rynek przez nią. Nie ma więc racji strona postępowania, że informacje zawarte w systemie Safety Gate RAPEX są „co do zasady zbieżne z tymi, które przekazałaby Prezesowi UOKiK”.

Reasumując, strona postępowania nie miała podstaw, aby uznać, że jest zwolniona z obowiązku powiadamiania Prezesa UOKiK. Notyfikacja nr A12/02076/23 (SE/04409/23) zamieszczona w systemie Safety Gate RAPEX nie zawiera wszystkich informacji określonych w art. 12 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w których posiadaniu znajdowała się strona postępowania. Stanowisko prezentowane przez Prezesa UOKiK znajduje odzwierciedlenie w Wytycznych dotyczących powiadamiania właściwych władz państw członkowskich przez producentów i dystrybutorów o niebezpiecznych produktach zgodnie z art. 5 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE, pkt 3.3. Kryteria zwolnienia z obowiązku dokonywania zgłoszenia: *„Jeżeli to detalista lub dystrybutor jako pierwszy posiada dowód, iż produkt jest niebezpieczny, powinien on poinformować o tym właściwe władze krajowe i przekazać kopię tej informacji producentowi lub importerowi. Producent lub importer otrzymujący od detalisty lub dystrybutora informację o niebezpiecznym produkcie musi ją uzupełnić przekazując władzom wszelkie posiadane przez niego informacje dotyczące*

niebezpiecznego produktu, w szczególności nazwy innych dystrybutorów lub detalistów, by umożliwić wyszukanie produktu na rynkach.²”.

Należy także podkreślić, że Prezes UOKiK w przypadku jeśli zgłoszenie w systemie Safety Gate RAPEX zostało dokonane przez organ nadzoru innego państwa, w przypadku pozyskania informacji które nie zostały zamieszczone w notyfikacji jest zobowiązany do dokonania zgłoszenia uzupełniającego. Strona postępowania swoim zaniechaniem uniemożliwiła mu realizację tego obowiązku. Co istotne, strona postępowania wprowadzała produkty nie tylko na polski rynek, ale i na rynki innych państw członkowskich UE, co tym bardziej przemawia za koniecznością dokonania odpowiedniej reakcji i powiadomienia organów nadzoru tych państw, w których mały były sprzedawane.

Prezes UOKiK analizując sprawę ponownie nie dopatrył się także, aby w sprawie zaistniała żadna inna z przesłanek, zwalniających stronę postępowania z obowiązku złożenia powiadomienia, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Prezes UOKiK podtrzymuje więc stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i uznaje, że strona postępowania naruszyła art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a tym samym był umocowany do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy.

Zarzuty dotyczące podstawy odstąpienia od wymierzenia kary

Strona postępowania twierdzi, że w sprawie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia na nią kary pieniężnej.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera przepisów regulujących możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W związku z tym, w przypadku kar pieniężnych nakładanych na jej podstawie, zastosowanie ma art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

---

² https://uokik.gov.pl/przewodnik_dla_przedsiębiorcow.php

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi natomiast, że organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy twierdzi, że w sprawie ziszczy się przesłanki z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Aby możliwe było skorzystanie z tej instytucji, konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek - znikomość naruszenia prawa oraz zaprzestanie naruszenia. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że nie zaistniała żadna z nich. Prezes UOKiK stwierdził także, że strona postępowania jest profesjonalistą, co obliguje ją do znajomości przepisów prawa, a dodatkowo, była już stroną postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Brak powiadomienia uniemożliwił Prezesowi UOKiK monitorowanie i nadzór nad prawidłowością procesu eliminacji zagrożeń.

W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę nie można uznać, że w sprawie zaistniała przesłanka znikomego naruszenia prawa. Znikome naruszenie prawa to naruszenie nieistotne, takie które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na stronie można na podstawie okoliczności faktycznych sprawy uznać za czyn stanowiący naruszenie prawa w stopniu znikomym, należy odwołać się do sposobu weryfikacji tego stopnia, wypracowanego w prawie karnym (m.in. wyrok SOKiK z 17 października 2018 r., sygn. XVII AmE 230/18). Wyznacznikiem dla dokonania oceny znikomego naruszenia prawa będą zatem okoliczności wynikające z art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uwzględniające: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Obowiązek powiadomienia Prezesa UOKiK o wprowadzeniu na rynek produktu który nie jest bezpieczny jest jednym z podstawowych

obowiązków przedsiębiorcy co oznacza w opinii Prezesa UOKiK, że waga naruszenia tego obowiązku co do zasady nie może zostać uznana za znikomą. Jak twierdzi sama strona postępowania, nie ma ona możliwości dotarcia do konsumentów którzy zakupili produkty. Taką możliwość - dotarcia z informacją o zagrożeniu stwarzanym przez produkt do szerszego kręgu odbiorców, w tym do konsumentów - ma Prezes UOKiK. Informacje o dobrowolnie podejmowanych przez przedsiębiorców działaniach są zamieszczane na stronie internetowej Urzędu, a następnie przekazywane opinii publicznej przez środki masowego przekazu. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że w związku z tym, że interesem chronionym na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest życie i zdrowie, odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach. W niniejszej sprawie takie okoliczności nie zaistniały. Strona przyznała, że była świadoma tego, że powinna powiadomić Prezesa UOKiK o tym, że wprowadziła na rynek produkty niebezpieczne. Jej przekonanie, że jest z tego obowiązku zwolniona nie znajduje uzasadnienia. W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone przez zaniechanie strony postępowania.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK stwierdził także, że strona postępowania nie zaprzestała naruszenia prawa, gdyż nie przekazała powiadomienia, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Strona postępowania do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dołączyła dwa uzupełnione formularze powiadomienia. Zostały one włączone do materiału dowodowego, niemniej ich złożenie na tym etapie nie może zostać uznane za zaprzestanie naruszenia prawa. Stanowisko Prezesa UOKiK znajduje potwierdzenie w doktrynie, gdzie powszechnie uznaje się, że do zaprzestania przez stronę naruszania prawa może dojść nie tylko przed wszczęciem postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, lecz także w jego toku, nie dłużej jednak niż do dnia wydania decyzji administracyjnej w sprawie (A. Wróbel [w:] A. Wróbel, M. Jaśkowska, *Komentarz...*, art. 189f, nb 6; M. Jabłoński [w:] *Kodeks...*, red. M. Wierzbowski, A. Wiktorowska, art. 189f, nb 5; S. Gajewski, *Kodeks...*, s. 110). W związku z tym, złożenie powiadomienia wraz z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie może zostać traktowane jako zrealizowanie ustawowego obowiązku. Istotą dobrowolnego powiadomienia jest działanie przedsiębiorcy z własnej inicjatywy, a nie na skutek nałożenia na niego kary pieniężnej. W tym przypadku nie można niewątpliwie uznać złożonych powiadomień za działania niezwłoczne, ani też za działania dobrowolne.

Niezależnie od zarzutu podniesionego przez stronę postępowania, Prezes UOKiK z urzędu zweryfikował także, czy w sprawie nie zaistniały pozostałe przesłanki do odstąpienia od kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. W toku postępowania

zakończoną zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji, z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona postępowania podniosła, że odstąpiła od poinformowania Prezesa UOKiK i skupiła się na działaniach mających na celu jak najszybsze oraz najbardziej efektywne wycofanie produktów z rynku. Strona postępowania stoi na stanowisku, że dopełniła wszelkich możliwych starań celem zapobieżenia skutkom wynikającym z wprowadzenia produktów, które nie są bezpieczne. Należy jednak zauważyć, że strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających podjęcie działań w celu wycofania produktów przed wszczęciem postępowania administracyjnego.

Obowiązek informowania władz o niebezpiecznych produktach stanowi ważny element poprawy nadzoru rynkowego i zarządzania ryzykiem. Producenci i dystrybutorzy w ramach swoich działań są w pierwszym rzędzie odpowiedzialni za zapobieganie zagrożeniom związanym z niebezpiecznymi produktami. Jednakże mogą oni nie przedsięwziąć (lub mogą nie być w stanie przedsięwziąć) wszystkich niezbędnych środków. Ponadto inne produkty tego samego rodzaju mogą nieść ze sobą zagrożenia podobne do tych, jakie wiążą się z rozpatrywanymi produktami. Celem procedury zgłoszeniowej jest umożliwienie właściwym władzom monitorowania tego, czy firmy podjęły odpowiednie środki w celu uniknięcia zagrożeń, jakie niesie ze sobą produkt już wprowadzony na rynek, oraz nakazywania lub podejmowania, gdy to konieczne, dodatkowych środków zapobiegawczych. Zgłoszenie pozwala również właściwym władzom ocenić, czy powinny one sprawdzić inne podobne produkty na rynku. Dlatego muszą one otrzymywać odpowiednie informacje umożliwiające im dokonanie oceny, czy dany podmiot gospodarczy podjął wystarczające środki odnośnie niebezpiecznego produktu.

Wyjaśnienia wymaga także rola strony postępowania i jej odpowiedzialność za produkty. Strona twierdzi bowiem, że nie wyprodukowała produktów będących przedmiotem postępowania i nie ponosi odpowiedzialności za to, że nie są bezpieczne. Należy jednak zauważyć, że w świetle przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów dla uznania przedsiębiorcy za producenta nie ma znaczenia, czy przedsiębiorca jest wytwórcą produktu czy też zakupił go od innego przedsiębiorcy w celu wprowadzania na rynek pod własną marką. Przedsiębiorca ABISAL sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze wprowadził maty na polski rynek i pełni rolę ich producenta w rozumieniu przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie

produktów. Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - wprowadzanie na rynek produktów bezpiecznych.

Odnosząc się natomiast do argumentu o tym, że „nadzór Prezesa UOKiK nad procesem wycofywania Produktów z rynku nie przyniósł żadnego efektu” należy podkreślić, że Prezes UOKiK w niniejszej sprawie takiego nadzoru nie sprawował. Przedmiotem postępowania było wyjaśnienie okoliczności braku powiadomienia o wprowadzeniu na rynek produktów niebezpiecznych, a nie nadzór nad ich wycofywaniem.

Reasumując, Prezes UOKiK podtrzymuje stanowisko, że żadna z ustawowych przesłanek stanowiących podstawę do odstąpienia na podstawie art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego nie zaistniała.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary

Strona postępowania uznaje, że kara pieniężna jest rażąco wygórowana i wnosi o jej zmniejszenie.

Kary nakładane na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów są sankcjami o charakterze pieniężnym, nakładanymi przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny: „Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa” (orzeczenie TK z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93).

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt (w przypadku kary pieniężnej nakładanej na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy jest to 100 000 zł), a wybór wysokości kary pozostawił do decyzji organu.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Art. 33a ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy).

Kierując się wskazanymi wytycznymi, Prezes UOKiK ponownie rozważył dyrektywy wymiaru kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania, szczególnie nacisk kładąc na argumenty przedstawione przez stronę postępowania.

Strona postępowania twierdzi, że dochowała należytej staranności w zakresie obowiązku informacyjnego względem Prezesa UOKiK. Z twierdzeniem tym nie sposób się zgodzić, skoro - co jest okolicznością bezsporną - strona postępowania nie powiadomiła Prezesa UOKiK o tym, że prowadzone przez nią na rynek produkty nie są bezpieczne, a tym samym naruszyła obowiązek określony w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Jak już wcześniej wykazano, nie można też zgodzić się z jej opinią, że w niniejszej sprawie pozostawała w usprawiedliwionym błędzie co do braku obowiązku takiego powiadomienia. Prezes UOKiK za nieuzasadniony uznaje także argument, jakoby brak powiadomienia nie miało wpływu na proces wycofywania produktów. Z dowodów przekazanych przez stronę postępowania wynika bowiem, że skuteczne działania w celu wycofania produktów podjęła dopiero w toku postępowania administracyjnego. Strona postępowania sama przyznała, że jej wcześniejsze działania, polegające na kontakcie telefonicznym z dystrybutorami, okazały się nieskuteczne.

Strona postępowania zakwestionowała również wyliczenie korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży produktów YM04 MINT MATA DO YOGI HMS oraz YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS. Stwierdziła, że Prezes UOKiK w sposób błędny ustalił wysokość osiągniętej przez nią korzyści majątkowej ze sprzedaży produktów. Strona postępowania stoi na stanowisku, że rzeczywistej korzyści majątkowej nie stanowi iloczyn sprzedanych produktów oraz ich średnia cena sprzedaży, lecz ww. kwota pomniejszona o koszty spółki związane z nabyciem oraz późniejszym zbyciem produktów. W jej opinii, jeśli podmiot przedstawi organowi wyliczy koszty, organ jest zobowiązany je wziąć pod uwagę; w przeciwnym razie dochodzi do naruszenia podstawowych zasad postępowania administracyjnego w zakresie gromadzenia materiału dowodowego.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia - jako kryterium pomocnicze - wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Przestanka ta nie jest bowiem wskazana w przepisach ustawy. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją - np. wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem, przychodem czy zyskiem. Zasadność takiego rozumienia tego pojęcia na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów potwierdził WSA w Warszawie, który m.in. stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”* (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

Strona postępowania przedstawiając swoje stanowisko nie przytoczyła żadnych orzeczeń ani też poglądów doktryny które byłyby odmienne od przedstawionej wyżej, utrwalonej już linii orzeczniczej. W związku z tym, Prezes UOKiK po ponownym rozpatrzeniu sprawy podtrzymuje ustalenia dokonane w zaskarżonej decyzji w zakresie wyliczenia korzyści majątkowej. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży

uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania złożonym w piśmie z 27 października 2023 r., w którym wskazała, że produkt YM04 MINT MATA DO YOGI HMS sprzedawany był za średnią cenę 41,17 zł netto, natomiast produkt YM04 TURQUOISE MATA DO JOGI HMS za średnią cenę 44,28 zł netto. Natomiast na podstawie dokumentów przekazanych przez stronę postępowania przy ww. piśmie, Prezes UOKiK ustalił, że liczba egzemplarzy maty MINT wprowadzonych na rynek wyniosła 2 535 sztuk (wycofano 1 sztukę), natomiast liczba egzemplarzy maty TURQUOISE wyniosła 362 sztuki. Obliczona w powyższy sposób korzyść majątkowa (uwzględniając liczbę produktów wycofanych ze sprzedaży) wyniosła 120 035 zł. Trzeba przy tym zauważyć, że korzyść majątkowa jest tylko dodatkowym kryterium przy określaniu wysokości kary pieniężnej.

Niezależnie od zarzutu strony postępowania, Prezes UOKiK ponownie rozważył także pozostałe przesłanki, uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest „znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej” (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Niepowiadamiając Prezesa UOKiK o wprowadzeniu na rynek produktów które nie są bezpieczne strona postępowania ten obowiązek naruszyła. Oczywistym jest, że obowiązkiem producenta, który wprowadził na rynek produkt niespełniający wymagań jest nie tylko jego jak najszybsze wycofanie produktów z rynku i ostrzeżenie konsumentów o stwarzanych zagrożeniach, ale także poinformowanie o tym Prezesa UOKiK. Decydując się na niepowiadomienie Prezesa UOKiK o wprowadzeniu na rynek produktów które nie są bezpieczne, przedsiębiorca musi liczyć się z narażeniem na sankcje określone w przepisach ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj. nałożenie na niego administracyjnej kary pieniężnej.

Słusznie jako okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK potraktował natomiast fakt, że było to pierwsze prowadzone w stosunku do niej postępowanie za naruszenie obowiązku o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Za zasadne jako okoliczność obciążającą w niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał z kolei poważne zagrożenie stwarzane przez produkty oraz fakt, że duża liczba mat - 2 896 sztuk - wciąż może znajdować się u konsumentów narażając ich na wysokie ryzyko stwarzane przez te produkty. Reasumując, na skutek wprowadzenia na rynek kwestionowanych produktów dobro chronione, jakim jest zdrowie i życie konsumentów, zostało w znaczący sposób naruszone. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKiK uznał, że okoliczności te zostały uwzględnione w sposób prawidłowy.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany pkt 2 zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, decyzja nr DNR-1/49/2023 z 13 grudnia 2023 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku określonego w art. 12 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, czego konsekwencją było nałożenie na nią administracyjnej kary pieniężnej. Kara ta w pełni spełnia także swoje systemowe funkcje. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno - wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 15 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa.

Zgodnie z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność jest udowodniona. W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK przeanalizował i rozpatrzył cały materiał dowodowy w sposób wyczerpujący. Kierując się określoną w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadą prawdy obiektywnej, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego Prezes UOKiK podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, uwzględniając przy tym zarówno interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyr. NSA w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1744/96).

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności i przestanki uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uznaje, że jest ona adekwatna do stopnia naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania i skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiszczyć wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Marcin Poturalski
Zastępca Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/